

Το άγνωστο μήνυμα των Χριστουγέννων: να γίνεις θεός!

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θεολογία και Ζωή / Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Ευχαριστώ θερμά τον κ.Θεόδωρο Ρηγιγιώτη για την υπόδειξη του άρθρου του.

Επιμέλεια: Σοφία Ντρέκου

Το άγνωστο μήνυμα των Χριστουγέννων: να γίνεις θεός!

Γράφει ο θεολόγος Θ. Ι. Ρηγιγιώτης

Ποιο είναι το νόημα και το μήνυμα των Χριστουγέννων, αν ξεφύγουμε από τα λαμπερά περιτυλίγματα, τα φωτάκια και τον καταναλωτισμό; «Η αγάπη» ασφαλώς θα πουν όλοι. Είναι μέρες αγάπης. «Και επί γης ειρήνη»: αυτό είναι το μήνυμα των Χριστουγέννων.

Αν και η απάντηση αυτή βασίζεται σε μια μεγάλη αλήθεια (η αγάπη πράγματι είναι το θεμέλιο όλων των χριστιανικών εορτών και πράξεων, όταν γίνονται σωστά), όμως κι αυτή η απάντηση δε φτάνει στο βάθος και στην αλήθεια της εορτής, όπως μας την παραδίδει η πνευματική μας κληρονομιά και όπως την εκφράζουν οι άγιοι της Ορθοδοξίας, αλλά και οι μεγάλοι και άγιοι ποιητές και μουσικοί που έγραψαν τα μουσικά έργα (κανόνες, κοντάκια, άλλα τροπάρια) που ψάλλουμε στην εκκλησία τη μέρα της γιορτής.

Σύμφωνα με όλους αυτούς, το νόημα των Χριστουγέννων είναι: ο Θεός έγινε άνθρωπος, για να γίνει ο άνθρωπος θεός.

Το ότι ο Θεός έγινε άνθρωπος (σύμφωνα με τους χριστιανούς) το ξέρουν και το καταλαβαίνουν, σε γενικές γραμμές, όλοι: ο Θεός είναι η Αγία Τριάδα. Το ένα από τα τρία πρόσωπα της Αγίας Τριάδας, ο Υιός του Θεού Πατέρα (που είναι κι αυτός Θεός), πήρε ανθρώπινο σώμα (ΚΑΙ ψυχή) και έγινε άνθρωπος, δίδαξε την αγάπη και σταυρώθηκε, λυτρώνοντας το ανθρώπινο γένος (από τι όμως το λύτρωσε;).

Ο άνθρωπος γίνεται θεός;

Αλλά το δεύτερο, ότι ο Χριστός γεννήθηκε για να γίνει θεός ο άνθρωπος, σίγουρα πρώτη φορά το ακούνε οι πιο πολλοί και ασφαλώς χρειάζεται εξήγηση.

Να πούμε κατ' αρχάς ότι μιλάμε κυριολεκτικά: στ' αλήθεια γίνεται θεός ο άνθρωπος, όχι συμβολικά ή μεταφορικά. Γιατί; Επειδή με το να γίνει άνθρωπος ο Θεός, δημιούργησε μια γέφυρα που ενώνει Θεό και ανθρώπους. Έτσι, όταν κάποιος βαπτίζεται ορθόδοξος χριστιανός, μεταλαβαίνει το σώμα και το αίμα του Χριστού και αξιοποιεί τις δυνάμεις του για να καθαρίσει την καρδιά του από τα πάθη (τον εγωισμό, το μίσος, την ιδιοτέλεια, το ν' αγαπάει το χρήμα, τις απολαύσεις ή τη δόξα πιο πολύ απ' όσο αγαπά τους συνανθρώπους του κ.λ.π.) και να εγκαταστήσει μέσα του την ταπεινή και ανιδιοτελή αγάπη (που περιλαμβάνει οπωσδήποτε συγχώρεση των εχθρών, άσχετα αν αυτοί μετανοούν ή όχι), τότε ο άνθρωπος

ενώνεται με το Χριστό.

Και, επειδή ο Χριστός είναι Θεός, η ένωση αυτή φέρνει τον άνθρωπο σε ένωση με το Θεό. Έτσι ο άνθρωπος γίνεται άγιος, δηλαδή θεός «κατά χάριν» (αποκτά έντονα θεϊκά στοιχεία, που τα διατηρεί αιώνια, χωρίς όμως να πάψει να είναι άνθρωπος). Γι' αυτό οι άγιοι κάνουν θαύματα: επειδή δεν είναι πια κοινοί άνθρωποι, αλλά έχουν γίνει πλάσματα ανώτερου επιπέδου: θεϊκά όντα.

Βέβαια οι άγιοι – το ξαναλέω – παραμένουν άνθρωποι, δε γίνονται θεοί «κατά φύσιν». Μόνο ο Θεός είναι Θεός κατά φύσιν. Γι' αυτό, τους αγίους ΔΕΝ τους λατρεύουμε, δεν είναι «οι θεοί μας», αλλά πάντα είναι συνάνθρωποι και αδελφοί μας. Αυτή είναι και μια μεγάλη διαφορά των αγίων από τους άλλους ανθρώπους, που ονειρεύονται να γίνουν «θεοί» εγωιστικά: ότι όλοι, λίγο πολύ, θέλουμε να γίνουμε οι «θεοί» των άλλων και να έχουμε εξουσία και δύναμη πάνω τους, ενώ οι άγιοι δεν ζητούν λατρεία από κανέναν, γιατί αυτό που έχουν μέσα τους είναι η ταπείνωση και η αγάπη, όχι η δίψα για δύναμη και εξουσία.

Καταλαβαίνετε τώρα, ελπίζω, γιατί έχει τεράστια διαφορά αν ο Χριστός είναι Θεός από το αν είναι απλά «ένας σοφός άνθρωπος που μίλησε για αγάπη και δικαιοσύνη». Αν ο Χριστός δεν είναι Θεός, τότε δεν υπάρχει ένωση ανθρώπου και Θεού, άρα δεν υπάρχει και σωτηρία. Τελικός νικητής είναι ο θάνατος.

Αλλά το ότι ο Χριστός είναι Θεός και υπάρχει αγιότητα και σωτηρία, αποδεικνύεται από την ύπαρξη των αγίων σε κάθε εποχή και, φυσικά, και στην εποχή μας. Οι σύγχρονοι άγιοι, όπως οι μεγάλοι Γέροντες Ευμένιος από τα Ρούστικα, Γεννάδιος της Ακουμιανής Γιαλιάς, Πορφύριος, Παΐσιος, Ιάκωβος της Εύβοιας κ.π.ά., σύγχρονες αγίες όπως η Σοφία της Κλεισούρας, η Ταρσώ η διά Χριστόν σαλή κ.π.ά., είναι η απόδειξη ότι ο χριστιανισμός είναι αληθινός και ότι ο δρόμος του Χριστού οδηγεί πράγματι τον άνθρωπο στην αγιότητα – σε αυτό που οι θεολόγοι λέμε «θέωση», δηλ. στο να γίνει ο άνθρωπος θεός.

Μικροί καθημερινοί άγιοι

Να πούμε εδώ ότι, ενώ μεγάλοι άγιοι είναι σχετικά λίγοι σε κάθε εποχή, υπάρχουν χιλιάδες «μικροί άγιοι», που ζουν δίπλα μας ή ίσως και μέσα στο σπίτι μας...

Άνθρωποι γεμάτοι πίστη και ταπεινή αγάπη, που συγχωρούν εύκολα και τους πάντες και αγαπούν τους πάντες με καρδιά μικρού παιδιού. Άνθρωποι που υπομένουν τρομερές δυσκολίες, αλλά έχουν πάντα μέσα τους πίστη στο Θεό, αγάπη και συγχώρεση (ανεξικακία) για τους άλλους.

Αλλά και πόσες μανάδες δεν προσεύχονται για τα παιδιά τους μέρα νύχτα και οι

προσευχές αυτές δεν ωφελούν τα παιδιά τους, χωρίς οι ίδιες – ή τα ίδια – να το μαθαίνουν ποτέ... Κι αυτές οι μανάδες, λόγω της αγάπης τους, έχουν μια αγιότητα, γιατί οι φλογερές προσευχές τους, με τη βοήθεια του Θεού, κάνουν αυτό το μικρό θάυμα.

Επίσης, αρκετοί παπάδες και μοναχοί (καλόγεροι) είναι μικροί άγιοι και κάνουν τον αγώνα τους για τη σωτηρία της ψυχής τους και για τη σωτηρία όλων μας. Αν κοιτάξουμε με ειλικρίνεια γύρω μας, θα δούμε σίγουρα μερικούς.

Υπάρχουν και παιδιά ή έφηβοι, που πιστεύουν στο Θεό, προσεύχονται, πηγαίνουν στην εκκλησία, νηστεύουν, εξομολογούνται και μεταλαβαίνουν – και συχνά γίνονται στόχος των άλλων, υπομένουν πόλεμο, όχι μόνο από τα πειραχτήρια του σχολείου, αλλά και από την ίδια την οικογένειά τους, που... ανησυχεί για τα παιδιά τους, ενώ αν ήταν εγωιστικά, αν κοιτούσαν μόνο το συμφέρον τους ή τη διασκέδασή τους, θα τα θεωρούσαν φυσιολογικά και θα τα αποδέχονταν εύκολα.

Γενικά, κάθε σοβαρός χριστιανός αντιμετωπίζει προβλήματα στην κοινωνία, γιατί είναι τόσο καλός, που οι περισσότεροι γύρω του τον θεωρούν αφελή και τον λυπούνται ή τον εκμεταλλεύονται. Αυτός το καταλαβαίνει και πικραίνεται, αλλά πάντα συγχωρεί και πάντα επιμένει στην πίστη και την αγάπη. Και ζητάει βοήθεια απ' το Χριστό για να συνεχίσει ν' αγωνίζεται, συγχωρώντας, πιστεύοντας και αγαπώντας, και θυσιάζοντας πολλές φορές το συμφέρον του για τους άλλους, χωρίς αντάλλαγμα. Αυτή η βοήθεια του Χριστού είναι απαραίτητη για να μπορέσει ο άνθρωπος ν' αντέξει έναν τόσο μεγάλο αγώνα...

Έτσι ο Χριστός λυτρώνει τον άνθρωπο: τον λυτρώνει από τα πάθη, που φέρνουν τη μοναξιά, το θάνατο και την αιώνια μοναξιά, που ονομάζεται κόλαση. Και τον οδηγεί στην αιώνια αγάπη και συνύπαρξη, που φέρνει την αιώνια χαρά και ονομάζεται παράδεισος.

Πηγή: sophia-siglitiki.blogspot.gr